

سیستم جدید پرداخت دیون در شرکت های بیمه

ترجمه : حسین روحی

رئیس اداره کل نظارت بر امور شعب

شرکت سهامی بیمه ایران

مباحث مقدماتی

گذر به رویکرد ارزیابی ریسک موضوع اصلی سیستم پرداخت دیون است. این بدان معنی است که ریسک‌هایی که بیمه‌گران متقبل می‌شوند، باید در محاسبه وضعیت منابع مالی شرکت های بیمه انعکاس یابد.

مرحله اول ارزیابی مسائل مربوط به طراحی کلی سیستم ایفای تعهدات است. مقاله هیئت هلندی چهاراصل اساسی را که می‌تواند در پروژه سیستم پرداخت دیون به کار رود پیشنهاد می‌کند. چهار اصل مذکور در زیر بررسی می‌شود:

اصولی برای نظارت ریسک

۱- با ریسک‌های یکسان (در باتک ها و بیمه ها) باید به صورت یکسان رفتار شود :

تکامل بخش مالی (در زمینه گروه های کاملاً مالی، توسعه مشترک محصول و توزیع و ...) به از بین رفتن مرزهای سنتی منتهی می‌شود. اهمیت این حوزه باتوجه به سرمایه افزایش یافته است.

رویکرد ارزیابی ریسک به این مطلب اشاره می‌کند که تفاوت در ریسک ها در وضعیت پرداخت دیون مختلف منعکس می‌شود. با ریسک های یکسان باید به صورت یکسان رفتار

شود. رفتار هماهنگ با ریسک های یکسان در بانک ها و شرکت های بیمه به طور منظم از فعالیت در بازار با نرخ های متفاوت در درون یک مجموعه مالی ممانعت به عمل می آورد. از این رو نظارت بر پرداخت دیون شرکت های بیمه نباید مستقل از نظارت بر موسسه های مالی باشد.

نمونه ای از ریسکی که به نظر می رسد در بانک ها و موسسه های مالی مشابه باشد ریسک بستانکار در وام های رهنی (مسکن) است. ریسک نپرداختن وام بین بخش های مالی متفاوت نیست. به عبارت دیگر تاثیر تغییر در نرخ بازار (ریسک نرخ بهره وام رهنی) بر سوددهی البته تا حد زیادی به تعادل ساختار ترازنامه آن مؤسسه وابسته است. اگر ریسک بین بانکها و شرکت های بیمه متفاوت باشد، این تفاوت باید در وضعیت پرداخت دیون منعکس شود.

۲- تشویق شرکت های بیمه برای توسعه مدل های

ارزیابی ریسک

سیستم پرداخت دیون باید بیمه گران را تشویق کند که مدل های ارزیابی ریسک خود را توسعه دهند. شرکتی که از مدل ریسک بسیار مدون استفاده می کند، بهتر می تواند ریسک های فعالیت شرکت های مختلف را در فرایند تصمیم سازی در سطح مدیریت محاسبه کند. دلیل

دوم در مورد لزوم تشویق ایجادمدل های ارزیابی ریسک خاص این است که این مدل ها نسبت به روش استاندارد بیشتر می توانند مشخص کننده ریسک باشند.

۳- پیچیدگی وثبات را امتحان کنید

یک رویکرد مرتبط با ریسک به پیچیدگی بیشتر منجر می شود به طوری که شرایط پرداخت دیون (ایفای تعهدات) از طریق مقررات جاری تعیین می شود. پیچیدگی سیستم های پرداخت دیون باید به گونه ای باشند که هزینه های اجرای آنها برای شرکت های بیمه در مراحل ارزیابی بهتر ریسک نسبت به دستاوردهای حاصل از آن نامتناسب نباشد همچنین سادگی و ظرافت های موجود در اروپا (به دلیل تغییرات در پذیرش ریسک ایجاد شده به وسیله پیشرفت های جدید) یک ضرورت دائمی برای انطباق وجود دارد و در نهایت مدل های ریسک بسیار پیچیده که استفاده از همبستگی میان طبقات ریسک را مجاز می دانند، نیز از مشکل بحران های مالی رنج می برند. این همبستگی ها اغلب نسبت به مواقع عادی به سمت بالاتر (نزدیک به یک) میل می کنند.

۴- بررسی ریسک سیستماتیک مرتبط با نظارت

هدف از یک رویکرد مرتبط با ریسک این است که یک موسسه در مواقعی که پرتفلیو خطر

به سطح نامطلوب افزایش می یابد، اقدام به فعالیت کند. با وجود انجام اقدام هایی برای کاهش پورترفلیوخطر. که برای موسسه های خاص بهینه می باشد. ممکن است در سطح اقتصاد کلان تاثیر منفی داشته باشد. به عنوان مثال می توان پدیده procyclicity را نام برد. رکود در چرخه اقتصادی به علت رفتار یکسان و منطقی مرتبط با اقتصاد خرد، باعث می شود مؤسسه های مالی بسیاری در آن شرایط دچار رکود اقتصادی شدید شوند.

سیستم پرداخت دیون جاری باعث چنین ریسک سیستماتیک قانونمندی نمی شود. همچنین مدل نظارتی که هیچ جایی را برای تنوع مدل های ارزیابی ریسک باقی نمی گذارد، می تواند اثرهای ناپایداری را داشته باشد. زیرا اغلب بیمه گران به یک شیوه نسبت به رویدادهای اقتصادی نامطلوب واکنش نشان می دهند.

به عنوان مثال بعد از تنزل قیمت در بورس اوراق بهادار، دیون قابل پرداخت موجود شرکت های بیمه کاهش می یابد. اگر این امر منجر به فروش عمده سهام به دلیل الزامات پرداخت دیون از سوی شرکت های بیمه شود قیمت های سهام ممکن است کاهش بیشتری داشته باشند. با نظارت مؤثر بر نفوذ احتمالی اقتصاد

کلان ناشی از تاثیرهای رفتاری شرایط سیستم پرداخت دیون می توان از ریسک های سیستماتیک نامطلوب جلوگیری کرد.

نکاتی برای بحث

در این بخش به بررسی نکات مرتبط با طراحی عمومی سیستم پرداخت دیون می پردازیم.

۱. از کجا باید شروع کنیم؟ آیا باید با تکمیل

اولین ستون شروع کنیم؟

فرض می کنیم که نظام ستونی در سیستم پرداخت دیون به کار برده می شود، حال باید بررسی کنیم که این تصمیم از کجا آغاز شود.

هدف این است که حداقل سرمایه مورد نیاز را برای کلیه شرکت ها و با استفاده از رویکرد ساده ریسک و با امکان به کارگیری رویکردهای پیچیده بر اساس مدل های درونی (زمانی که توسط ناظر تایید شوند) مشخص کند.

ناظر این اختیار را دارد که در وضعیت مالی خاص سرمایه اضافی درخواست کند. هماهنگی در حوزه کاری در بخش بیمه های اروپا بسیار مهم است. از این رو پرداختن به ریسک های اصلی شرکت های بیمه در مرحله اول بهتراست. لذا فقط آن دسته از ریسک هایی را که نمی توان در مرحله اول شناسایی کرد باید مرحله دوم به کار برده شود.

۲. آیا شیوه های IASB-conform stochastic**باید برای ریسک های بیمه ای به کار رود؟**

یکی از اهداف پروژه IASB برای ارزیابی قراردادهای بیمه این است که از فرضیه های احتمالی برای ارزیابی شرایط تکنیکی استفاده شود به عبارت دیگر برای ارزیابی شرایط تکنیکی شرکت های بیمه مجبور هستند که از روش های (stochastic) استفاده کنند.

جالب است بررسی نماییم که آیا روش های (schotastic) می توانند جهت اندازه گیری ریسک های بیمه برای اهداف پرداخت دیون استفاده شوند یا خیر؟ این امر مسئولیت اجرایی شرکت های بیمه را به طور قابل توجهی کاهش خواهد داد.

۳. آیا باید تقاضای پرداخت دیون از توزیع بین**سهام دلران مصون باشد؟**

در حال حاضر ناظرین بیمه ای هیچ ابزار احتیاطی برای حصول اطمینان از اینکه ذخیره مالی در نظر گرفته شده برای حفظ توانگری شرکت در قالب سود سهام به سهامداران پرداخت نمی شود را در اختیار ندارند. البته در صورتی که یک شرکت بیمه به مشکلات مالی که به واسطه توزیع درآمدها به وجود آمده گرفتار شود، ناظر پروانه فعالیت صادر شده را لغو خواهد کرد. با

این حال برای سهامداران مهم است که بدانند کدام بخش از وجوه بعد از تقسیم پرداخت می شود و کدام بخش خواست ناظر می باشد.

در آینده نزدیک پذیرش یک IFRS برای قراردادهای بیمه به اهمیت این مطلب خواهد افزود که دیون مورد مطالبه را به سهام داران نمی توان پرداخت نمود. یک میزان خاصی از سرمایه ضمنی در اظهارنامه های مالی به دلیل اصلاحات در قوانین ارزیابی به صورت سرمایه آشکار درخواست می شود. حفظ همین سطح از آینده نگری براین امر اشاره دارد که سرمایه باید قسمتی از پرداخت دیون مورد مطالبه باشد.

۴. آیا گروه های بیمه ای از فرصت استفاده**می کنند تا مدل داخلی ریسک را برای طبقات****ریسک در سطح گروهی نیز به کار ببرند؟**

سیستم نظارت مالی فعلی برای شرکت های بیمه در سطح اعلام موجودیت است. با این حال شرکت های بیمه مدل های داخلی ریسک خود شرکت در سطح گروهی را استفاده می کنند از این رو این سؤال مطرح است که آیا سیستم جدید پرداخت دیون باید فقط در سطح موجودیت باشد. آیا اطلاعاتی که به وسیله این مدل داخلی تهیه شده، درحالتی که گروه بیمه ای از مدل ریسک داخلی در سطح گروهی استفاده می کند، می تواند

برای (برای ریسک های مطمئن) نظام پرداخت دیون پذیرفته شده باشد ؟

مزیت پذیرش مدل های ریسک این است که آنها بارسنگین اجرای آن را برای شرکت های بیمه کاهش می دهند .

۵. آیا تعریف پرداخت دیون میان بانک ها و شرکت های بیمه قابل مقایسه است ؟

در حال حاضر اصول مناسب پرداخت دیون موجود در بین بانک ها و بیمه ها متفاوت است.

به عنوان مثال در بانکداری تمایزی بین طبقات مختلف سرمایه و در بیمه تمایز دیگری بین طبقات سرمایه ایجاد شده است . در واقع گاهی اوقات شباهت بین سرمایه و نظام پرداخت دیون در بانکداری و در بخش بیمه ای ممکن است به دلیل تفاوت های بیانی بین این دو بخش است .

به عنوان نمونه در هر دو بخش میزان بدهی جزئی به عنوان بخشی از سرمایه موجود دیون قابل پرداخت باشد. در نظارت بیمه ای برای بدهی جزئی محدودیت روشنی به عنوان بخشی از دیون قابل پرداخت وجود دارد . با این همه در صنعت بانکداری شرایط مشابهی وجود دارد که به صورت غیرمستقیم بیان می شود : بدهی جزئی یک بخشی از سرمایه ردیف دوم است که ممکن است بالاترین درصد معینی از سرمایه به شمار آید .

به عبارت دیگر برای اطمینان از اینکه هیچ فرقی در کیفیت تامین منابع مالی بین بانک ها و شرکت های بیمه وجود ندارد، تعریف پرداخت دیون موجود نیز باید مشابه گردد .

سؤالی که مطرح می شود این است که آیا تعریف بانکداری یا بیمه از پرداخت دیون موجود باید تعدیل گردد ؟

۶. آیا کیفیت تامین منابع مالی بدهی باید جزئی از سیستم جدید پرداخت دیون باشد ؟

فراهم کردن منابع مالی برای پرداخت بدهی با شرایط الحاقی (قرارداد) می تواند ریسک شرکت های بیمه را افزایش دهد . این قراردادها ریسک هایی را برای بیمه گران به همراه دارند و می توانند در شرایطی که حادثه ای اتفاق می افتد، بسیار پرهزینه شوند . مثال چنین قراردادی ماده ای (کلوزی) است که می گوید: "بازپرداخت اولیه بدهی در زمانی که نرخ بستانکار شرکت تنزل پیدا می کند، انجام می شود." بدین ترتیب این ماده تسریع کننده مشکلات مالی برای یک شرکت بیمه است (موجودی بستانکار در شرایط نامطلوب کاهش می یابد). به دلیل این مکانیزم وضعیت توان مالی تقلیل یافته ممکن است بدتر شود به گونه ای که شرکت به طور جسدی به مشکلات پرداخت دیون دچار شود .

ازاین رو سؤال این است که آیا این تاثیرهای احتمالی که اسناد بدهکاری بر روی پرداخت دیون شرکت های بیمه دارند، می بایست از طریق قوانین جدید مورد توجه قرارگیرد ؟

واژگان کلیدی :

پرداخت دیون ، نظارت مرتبط با ریسک ، اندازه گیری

ریسک های بیمه

منبع :

WWW.IAIS.COM

